Dosarul nr. 21rji-322/25 Judecătoria Hâncești (sediul Central)
1-21066218-02-21rji-25112025 Judecător: Stanislav RĂU

D E C I Z I E
În numele Legii

03 noiembrie 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU

Având în componența sa:
Președintele completului de judecată, judecător: Igor CHIROȘCA
Judecătorii: Adrian CERBU și Marcel POPESCU

a examinat în ordine de recurs, fără prezența participanților la proces, recursul declarat de condamnata Irina TELIPAN împotriva încheierii Judecătoriei Hâncești (sediul Central) din 16 octombrie 2025, împotriva actelor și acțiunilor organului care pune în executare pedeapsa penală.

Termenii de examinare a cauzei:
Instanța de fond: 11.07.2023 – 16.10.2025;
Instanța de recurs: 25.11.2025 – 03.11.2026.
Procedura de înștiințare a fost legal executată.

Verificând legalitatea încheierii atacate, în baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

A C O N S T A T A T:

Circumstanțele cauzei

1. La 05 mai 2021, condamnata Irina TELIPAN a înaintat în Judecătoria Hâncești, (sediul Central), o plângere împotriva administrației instituției penitenciare.

Poziția primei instanțe

2. Prin încheierea Judecătoriei Hâncești (sediul Central) din 16 octombrie 2025, a fost respinsă plângerea condamnatei TELIPAN Irina împotriva acțiunilor organului care pune în executare hotărârea.

Argumentele recurentei

3. Împotriva acestei încheieri a declarat recurs condamnata Irina TELIPAN prin care a solicitat casarea încheierii Judecătoriei Hâncești (sediul Central) din 16 octombrie 2025, și admiterea plângerii formulate în baza motivelor de fapt și de drept invocate.

4. În motivarea recursului declarat, condamnata a solicitat începerea urmăririi penale împotriva acțiunilor ilegale a lucrătorilor Penitenciarului ***** și lucrătorilor Penitenciarului *****. Expedierea actelor în limba rusă, care o posedă, solicită actele și probele video, audio de la inspecțiile Penitenciarelor, menționează că, face copii la

acestea din cheltuielile proprii, iar la Penitenciarul *****, făcea copii în două săptămânii. A fost transmis coletul la data de 07.04.2021, la semnătură în jurnal și a fost adus la data de 12.04.2021 și nu în limba rusă, dar în limba moldovenească și au pus-o să semneze, însă dacă nu cunoaște limba de stat poate acel act a fost o Procură pe bunul imobil. A scris cereri 5-421/21 la data de 13.04.2021, unde a întrebat de ce nu au transmis în decurs de 24 ore, de ce coletul nu a fost cântărit în prezența sa. A mai solicitat de a avea oportunitatea de a suna la rudele sale gratis, deoarece nu are bani, să-i fie oferite foi și timbre pentru poștă. Solicită să fi prezentate toate scrisorile care au fost expediate din Penitenciarul *****, și din Penitenciarul *****, și faptul că primea corespondența.

Notificarea participanților

5. Conform prevederilor art. 447 alin (1) și (2) din Codul de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.*

6. Colegiul penal menționează că participanții la proces au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună referințe prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru.

7. Până la data examinării recursului, participanții la proces nu au depus referințe.

Admisibilitatea recursului

8. Potrivit art. 473^4 alin. (9) din Codul de procedură penală, *încheierea adoptată în condițiile prezentului articol este executorie imediat, însă poate fi atacată cu recurs la curtea de apel de către părți, în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul instanței de fond. În cazul încasării mijloacelor bănești, încheierea instanței de judecată se execută în condițiile prevăzute de Codul de executare.*

9. La caz, recursul a fost declarat de condamnata Irina TELIPAN care a participat la examinarea cauzei în prima instanță, iar calea de atac este îndreptată împotriva încheierii din 16 octombrie 2025, prin care a fost respinsă plângerea condamnatei TELIPAN Irina înaintată împotriva acțiunilor organului care pune în executare hotărârea.

10. Prin urmare, recursul a fost declarat de o parte îndreptățită, împotriva unui act susceptibil de recurs și cu respectarea modalității de exercitare a căii de atac prevăzute de lege.

11. Colegiul penal reține că încheierea contestată a fost pronunțată la 16 octombrie 2025 și expediată condamnatei la 27 octombrie 2026, iar recursul condamnatei Irina TELIPAN a fost datat cu 16 octombrie 2025 și expediată prin intermediul oficiului poștal la 06 noiembrie 2025.

12. În aceste condiții, calea de atac a fost exercitată în interiorul termenului de 15 zile prevăzut de art. 473^4 alin. (9) din Codul de procedură penală, astfel încât recursul este depus în termen.

13. În consecință, Colegiul constată că recursul întrunește condițiile de admisibilitate și urmează a fi examinat în fond.

MOTIVAREA INSTANȚEI

14. Examinând motivele invocate în recurs, prin raportare la materialele cauzei și la prevederile legale aplicabile, Colegiul penal constată că recursul este nefondat și urmează a fi respins, pentru următoarele considerente.

15. Conform art. 437 alin. (1) pct. 4) din Codul de procedură penală, *pot fi atacate cu recurs alte hotărâri penale pentru care legea prevede această cale de atac.*

16. Conform art. 448 alin.(1) din Codul de procedură penală, *judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.*

17. În conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, *judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat;*

18. Din coroborarea acestor dispoziții rezultă că instanța de recurs trebuie să verifice dacă soluția primei instanțe este susținută de materialele cauzei și dacă normele legale au fost interpretate și aplicate corect. Or, în speță, motivele invocate de condamnata TELIPAN Irina nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond, în măsura în care acestea se întemeiază pe circumstanțele confirmate prin materialele dosarului și pe normele legale incidente.

19. Verificând încheierea contestată prin prisma motivelor invocate în recurs, a materialelor cauzei și a dispozițiilor legale incidente, Colegiul penal constată că prima instanță a examinat în mod corespunzător pretențiile formulate de condamnata Irina TELIPAN, a stabilit circumstanțele relevante pentru soluționarea acestora și a apreciat în mod just că susținerile invocate nu sunt susținute de probe pertinente și concludente care să ateste încălcarea drepturilor sale de către administrația instituțiilor penitenciare.

20. În acest context, Colegiul penal consideră necesar să menționeze că simpla nemulțumire a unei persoane condamnate față de modul în care administrația penitenciară organizează și asigură executarea pedepsei nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a constata existența unor acțiuni ilegale. Pentru admiterea unei plângeri întemeiate pe pretinsa încălcare a drepturilor persoanei condamnate, este necesar ca împrejurările invocate să fie individualizate, să poată fi verificate prin prisma materialelor prezentate și să releve existența unei conduite contrare dispozițiilor legale care reglementează executarea pedepsei. Or, în speță, examinarea materialelor dosarului nu relevă existența unor asemenea împrejurări, iar argumentele condamnatei, analizate atât separat, cât și în ansamblul lor, nu sunt de natură să pună la îndoială corectitudinea concluziilor primei instanțe.

21. *Cu referire la solicitarea condamnatei privind atragerea la răspundere penală a colaboratorilor Penitenciarului ***** şi ai Penitenciarului *****,* Colegiul penal reține că prima instanță a delimitat corect competența instanței de judecată în procedura examinării plângerilor formulate împotriva acțiunilor administrației penitenciare de competența organelor abilitate să efectueze urmărirea penală. În acest sens, potrivit art. 262 alin. (1) Cod de procedură penală, *organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârşirea sau pregătirea pentru săvârşirea unei infracțiuni prin plângere, denunț sau autodenunț*, iar conform art. 263 alin. (1) Cod de procedură penală, *plângerea reprezintă*

înștiințarea făcută de o persoană fizică sau juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune. Totodată, în conformitate cu art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală, *începerea urmăririi penale este dispusă de organul de urmărire penală sau de procuror, în condițiile prevăzute de lege, atunci când din actul de sesizare sau din actele de constatare rezultă cel puțin o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există circumstanțe care exclud urmărirea penală*.

22. Prin urmare, Colegiul penal constată că examinarea existenței elementelor constitutive ale infracțiunilor pretins comise de angajații instituțiilor penitenciare, administrarea probelor în vederea stabilirii eventualei răspunderi penale și adoptarea unei soluții procesuale asupra sesizării constituie atribuții ale organului de urmărire penală și ale procurorului, iar nu obiectul procedurii judiciare reglementate de normele privind contestarea acțiunilor administrației penitenciare. În consecință, în mod întemeiat prima instanță a reținut că solicitarea condamnatei privind tragerea la răspundere penală a colaboratorilor penitenciarelor nu poate fi soluționată în cadrul prezentei proceduri, aceasta fiind în drept să sesizeze organul de urmărire penală competent, în condițiile și modalitatea prevăzute de Codul de procedură penală.

23. În același timp, Colegiul penal reține că examinarea prezentei plângeri nu poate constitui un substitut al procedurii penale și nici nu poate conduce la angajarea răspunderii penale a unor persoane în lipsa parcurgerii procedurii instituite de lege. Prin urmare, acest capăt de cerere nu poate constitui, în sine, temei pentru casarea încheierii contestate.

24. *Cu privire la criticile referitoare la comunicarea actelor în limba rusă*, Colegiul penal constată că prima instanță a examinat această pretenție prin raportare la materialele prezentate de administrația penitenciară, reținând că actele oficiale care o vizează pe condamnată sunt traduse în limba rusă și aduse la cunoștința acesteia, iar cererile formulate de ea sunt înregistrate și soluționate, răspunsurile fiind comunicate în limba pe care o înțelege.

25. Sub acest aspect, Colegiul penal relevă că dreptul persoanei condamnate de a înțelege actele care o privesc și de a participa în mod efectiv la procedurile judiciare nu poate fi contestat, acesta fiind o componentă esențială a garanțiilor procesuale. În acest sens, art. 16 Cod de procedură penală garantează desfășurarea procesului penal în limba de stat, concomitent cu dreptul persoanei care nu posedă sau nu vorbește limba română de a lua cunoștință de actele și materialele dosarului și de a se exprima prin intermediul unui interpret. De asemenea, art. 6 § 3 lit. e) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează persoanei acuzate dreptul de a fi asistată gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în procedura judiciară.

26. Totuși, aceste garanții trebuie analizate în funcție de natura procedurii și de împrejurările concrete ale cauzei, fără a putea fi dedusă din ele o obligație generală a administrației penitenciare de a întocmi sau traduce în limba rusă absolut toate documentele administrative. Or, în speță, din materialele dosarului rezultă că administrația penitenciarului a asigurat traducerea actelor care o privesc pe condamnată și posibilitatea acesteia de a lua cunoștință de conținutul lor, iar în cadrul procedurilor judiciare i-a fost asigurată asistența unui interpret autorizat.

27. În aceste condiții, Colegiul penal apreciază că simpla invocare a faptului că anumite documente sunt întocmite în limba română nu demonstrează, prin ea însăși, existența unei încălcări a drepturilor condamnatei, atât timp cât posibilitatea reală de a cunoaște conținutul acestora i-a fost asigurată. Totodată, refuzul condamnatei de a confirma prin semnătură recepționarea unor acte nu poate fi asimilat automat unei conduite nelegale a administrației, în măsura în care comunicarea efectivă a documentelor și posibilitatea de a lua cunoștință de conținutul acestora sunt confirmate prin alte mijloace de evidență. Prin urmare, Colegiul penal consideră întemeiată concluzia primei instanțe în sensul că, sub acest aspect, nu a fost demonstrată o încălcare efectivă a dreptului condamnatei de a fi informată într-o limbă pe care o înțelege.

28. *Cu referire la solicitarea privind prezentarea înregistrărilor video și audio de la inspecțiile penitenciarelor*, Colegiul penal constată că prima instanță a verificat disponibilitatea acestor materiale și a reținut, în baza informațiilor comunicate de administrația penitenciară, că înregistrările sunt păstrate pentru o perioadă limitată, după expirarea căreia sunt suprascrise automat de sistemul tehnic de stocare.

29. În această ordine de idei, Colegiul penal subliniază că dreptul persoanei condamnate de a solicita verificarea unor împrejurări pe care le consideră relevante nu presupune obligația administrației penitenciare de a prezenta materiale care nu se mai află în posesia sa și care nu mai sunt disponibile în arhiva tehnică. Desigur, existența unui termen limitat de păstrare a înregistrărilor nu exonerează administrația penitenciară de obligația de a acționa cu bună-credință și de a conserva materialele atunci când există o solicitare concretă și justificată de păstrare a acestora sau când autoritățile au cunoștință despre necesitatea utilizării lor într-o procedură pendinte. Cu toate acestea, în prezenta cauză, din materialele examinate nu rezultă indicii obiective că administrația penitenciară ar fi intervenit în mod selectiv asupra înregistrărilor, ar fi dispus ștergerea intenționată a acestora sau ar fi urmărit împiedicarea condamnatei de a obține mijloace de probă.

30. În acest context, Colegiul penal apreciază că nu poate fi dedusă existența unei conduite abuzive exclusiv din împrejurarea că înregistrările nu mai sunt disponibile, în lipsa unor date concrete care să demonstreze că acestea au fost suprimate în mod intenționat sau că administrația a încălcat o obligație legală de conservare. Mai mult, condamnata nu a individualizat în mod suficient intervalele temporale, evenimentele concrete și înregistrările pe care le solicită, astfel încât să poată fi verificată existența acestora și conduita administrației în raport cu respectivele materiale. Prin urmare, Colegiul penal consideră că prima instanță a apreciat în mod justificat că nu există un suport factual suficient pentru a constata o încălcare a drepturilor condamnatei sub acest aspect.

31. *În ceea ce privește nemulțumirea condamnatei referitoare la suportarea cheltuielilor pentru efectuarea copiilor de pe acte și durata realizării acestora*, Colegiul penal reține că dreptul persoanei condamnate de a formula cereri, petiții și de a-și exercita drepturile procesuale trebuie asigurat în condiții care să nu transforme situația de detenție într-un impediment real pentru accesul la justiție.

32. Cu toate acestea, dreptul de a obține copii de pe documente nu presupune, în mod automat, obligația administrației penitenciare de a suporta toate cheltuielile aferente

multiplicării acestora, în afara cazurilor în care legea prevede expres o asemenea obligație. Or, după cum rezultă din materialele cauzei, administrația penitenciară a asigurat posibilitatea efectuării copiilor solicitate, fiind aplicat tariful de 0,75 lei pentru o pagină în format A4, iar condamnata nu a prezentat probe din care să rezulte că acest tarif ar fi fost aplicat arbitrar, discriminatoriu sau contrar nomenclatorului legal al serviciilor prestate contra plată.

33. Totodată, în ceea ce privește termenul de până la două săptămâni invocat pentru efectuarea copiilor, Colegiul penal constată că condamnata nu a individualizat solicitările concrete la care se referă, datele depunerii acestora, numărul documentelor solicitate și nici împrejurările din care ar rezulta că întârzierea ar fi avut drept consecință pierderea unui termen procedural sau imposibilitatea exercitării unui drept. În acest sens, Colegiul penal subliniază că durata soluționării unei asemenea solicitări trebuie apreciată în raport cu circumstanțele concrete, volumul documentelor, organizarea activității instituției și eventualele termene judiciare care trebuie respectate.

34. Prin urmare, simpla invocare a unui termen de până la două săptămâni nu este suficientă pentru a constata existența unei încălcări, în lipsa demonstrării caracterului nerezonabil al întârzierii și a consecințelor concrete asupra drepturilor condamnatei. Astfel, Colegiul penal constată că prima instanță a apreciat corect că nu au fost prezentate suficiente date care să demonstreze că modalitatea de efectuare a copiilor sau perceperea tarifului au constituit o restricție nejustificată a drepturilor condamnatei.

35. *Cu privire la transmiterea coletului înregistrat la 07 aprilie 2021 și înmânat condamnatei la 12 aprilie 2021, precum și la pretinsa nerespectare a procedurii de cântărire a acestuia în prezența sa*, Colegiul penal reține că aceste susțineri au fost examinate de prima instanță prin prisma înscrisurilor existente la materialele cauzei.

36. În acest sens, Colegiul penal relevă că pentru constatarea unei încălcări nu este suficientă simpla indicare a unui interval de timp dintre înregistrarea și înmânarea unui colet, fiind necesară verificarea circumstanțelor concrete ale recepționării, evidențierii și transmiterii acestuia, inclusiv a eventualelor motive care ar fi determinat întârzierea. De asemenea, împrejurarea că un document ar fi fost prezentat condamnatei spre semnare într-o limbă pe care aceasta pretinde că nu o înțelege trebuie examinată în raport cu natura documentului, conținutul acestuia și posibilitatea efectivă de a lua cunoștință de informațiile consemnate. Or, în speță, materialele dosarului nu confirmă în mod concludent că administrația penitenciară ar fi încălcat procedura de recepționare și transmitere a corespondenței sau că ar fi impus condamnatei semnarea unui document fără a-i asigura posibilitatea de a-i cunoaște conținutul.

37. Totodată, nu au fost prezentate înscrisuri ori alte mijloace de probă care să confirme că obiectul transmis nu a fost cântărit potrivit procedurii aplicabile sau că administrația ar fi refuzat nejustificat consemnarea unor eventuale obiecții formulate de condamnată. În aceste condiții, Colegiul penal constată că prima instanță a apreciat în mod justificat că susținerile condamnatei nu sunt susținute de un suport probator suficient pentru a reține o încălcare imputabilă administrației penitenciare.

38. *Referitor la solicitările privind întocmirea și autentificarea procurii, precum și restituirea celui de-al doilea exemplar al cererilor*, Colegiul penal reține că prima

instanță a examinat aceste pretenții prin raportare la documentele și registrele de evidență prezentate de administrația penitenciară. Astfel, din materialele dosarului rezultă că procedura de autentificare a procurilor a fost realizată în condițiile stabilite de instrucțiunile aplicabile, iar primirea documentelor de către condamnată este confirmată prin semnăturile consemnate în Registrul de evidență a procurilor, inclusiv înscrisurile de la filele 108–112.

39. În această ordine de idei, Colegiul penal consideră că existența înscrierilor corespunzătoare în registrele instituției constituie un element obiectiv de verificare a circuitului documentelor și a comunicării acestora către persoana condamnată. În lipsa unor probe care să infirme veridicitatea acestor înscrieri ori să demonstreze că procurile nu au fost întocmite sau remise în condițiile legii, nu există temei pentru a concluziona că administrația penitenciară a împiedicat exercitarea dreptului condamnatei de a desemna o persoană care să o reprezinte.

40. În ceea ce privește restituirea celui de-al doilea exemplar al cererilor, Colegiul penal relevă că modalitatea de înregistrare a petițiilor urmărește asigurarea evidenței acestora și confirmarea depunerii lor, însă eventualele neînțelegeri privind confirmarea recepționării nu demonstrează, prin ele însele, existența unei încălcări a drepturilor persoanei condamnate. Or, din materialele cauzei rezultă că petițiile condamnatei au fost înregistrate și că administrația penitenciară a ținut evidența acestora, iar împrejurarea că aceasta refuză uneori să semneze în registre, în anumite situații, nu poate fi imputată automat administrației, dacă procedura de înregistrare și comunicare a fost respectată.

41. Prin urmare, Colegiul penal constată că prima instanță a ajuns la o concluzie întemeiată atunci când a reținut că nu s-a demonstrat existența unor acțiuni nelegale ale administrației penitenciare în ceea ce privește întocmirea procurilor și evidența cererilor condamnatei.

42. *Cu referire la solicitarea de a i se permite efectuarea convorbirilor telefonice în mod gratuit,* Colegiul penal constată că prima instanță a făcut o delimitare corectă între dreptul persoanei condamnate de a menține legătura cu familia și modalitatea concretă de exercitare a acestui drept. Astfel, potrivit art. 210 din Codul de executare și dispozițiilor relevante ale Statutului executării pedepsei de către condamnați, *persoanele private de libertate beneficiază de dreptul de a menține legătura cu familia prin corespondență, convorbiri telefonice și întrevederi, în condițiile stabilite de legislația execuțional-penală.* Acest drept constituie o garanție importantă a menținerii relațiilor familiale și nu poate fi restrâns arbitrar de administrația penitenciară. Cu toate acestea, din reglementările menționate nu rezultă instituirea unei obligații generale în sarcina administrației penitenciare de a suporta cheltuielile tuturor convorbirilor telefonice efectuate de persoanele condamnate.

43. Or, în speță, din materialele dosarului rezultă că administrația penitenciară a asigurat condamnatei posibilitatea efectuării convorbirilor telefonice și a întrevederilor prin intermediul mijloacelor de comunicare disponibile, în condițiile prevăzute de lege, fără a fi constatată o interdicție arbitrară sau o restricționare nejustificată a dreptului acesteia de a menține legătura cu membrii familiei. Colegiul penal subliniază că lipsa mijloacelor bănești invocată de condamnată reprezintă o împrejurare care merită

examinată în contextul asigurării efective a drepturilor persoanelor private de libertate, însă aceasta nu poate genera, în absența unei prevederi legale exprese, obligația administrației penitenciare de a asigura în mod gratuit toate convorbirile telefonice.

44. Totodată, în măsura în care persoana condamnată se află într-o situație materială deosebită, administrația penitenciară trebuie să examineze cu bună-credință eventualele solicitări de sprijin și să nu adopte măsuri care ar conduce la suprimarea efectivă a posibilității de comunicare cu familia. Prin urmare, în circumstanțele concrete ale cauzei și în lipsa probării unei restricții efective și nejustificate, Colegiul penal apreciază că soluția primei instanțe de respingere a solicitării privind acordarea convorbirilor telefonice gratuite este întemeiată.

45. *În ceea ce privește solicitarea condamnatei de a-i fi puse la dispoziție foi, timbre și alte rechizite necesare corespondenței*, Colegiul penal constată că prima instanță a verificat atât cadrul normativ aplicabil, cât și situația de fapt rezultată din materialele dosarului.

46. În acest sens, dreptul persoanei condamnate de a formula cereri și petiții și de a menține corespondența cu exteriorul trebuie să fie asigurat în mod efectiv, însă exercitarea acestuia are loc în condițiile stabilite de Codul de executare și Statutul executării pedepsei de către condamnați. Or, din materialele cauzei rezultă că administrația penitenciară i-a pus la dispoziție condamnatei foi A4, plicuri poștale, pastă pentru pix, folii și caiete, fapt confirmat prin procesele-verbale anexate la dosar. Prin urmare, nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia administrația penitenciară ar fi lipsit-o de posibilitatea de a redacta și expedia corespondența, atât timp cât materialele cauzei confirmă că aceste mijloace i-au fost efectiv puse la dispoziție.

47. În același timp, Colegiul penal menționează că dreptul la corespondență nu trebuie confundat cu existența unei obligații nelimitate a administrației penitenciare de a furniza gratuit și în orice cantitate rechizite de birou, în lipsa unei dispoziții legale exprese în acest sens. Ceea ce prezintă relevanță juridică este dacă modalitatea de organizare a corespondenței și accesul la mijloacele necesare au permis condamnatei exercitarea efectivă a drepturilor sale, iar în speță nu au fost identificate circumstanțe care să demonstreze contrariul. Astfel, Colegiul penal apreciază că prima instanță a concluzionat în mod justificat că nu s-a demonstrat existența unei ingerințe nelegitime în dreptul condamnatei la corespondență și petiționare.

48. *Cu referire la solicitarea privind prezentarea tuturor scrisorilor expediate din Penitenciarul ***** și Penitenciarul *****, precum și verificarea faptului dacă aceasta a primit corespondența,* Colegiul penal reține că prima instanță a examinat această pretenție și a delimitat corect competența teritorială de examinare a eventualelor încălcări imputate administrațiilor penitenciare. În acest sens, potrivit art. 473[1] Cod de procedură penală, *plângerile împotriva actelor organului sau instituției care pune în executare hotărârea judecătorească se examinează de judecătorul de instrucție competent potrivit regulilor de competență stabilite de lege*. Prin urmare, verificarea conduitei administrației unui penitenciar trebuie realizată de instanța competentă în raport cu instituția respectivă, nefiind posibilă extinderea competenței teritoriale a instanței sesizate asupra unor acțiuni administrative atribuite unei alte instituții penitenciare.

49. Totodată, din răspunsurile administrațiilor penitenciare prezentate la materialele cauzei rezultă că cererile și petițiile condamnatei au fost înregistrate și examinate, fără a fi identificate date obiective care să confirme reținerea nejustificată a corespondenței sau împiedicarea transmiterii acesteia către destinatari.

50. Colegiul penal relevă că dreptul la respectarea corespondenței, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, impune autorităților obligația de a nu interveni în mod arbitrar în comunicările persoanei private de libertate și de a asigura respectarea garanțiilor legale privind primirea și expedierea corespondenței. Cu toate acestea, pentru constatarea unei încălcări este necesară identificarea unor împrejurări concrete care să demonstreze că o anumită scrisoare a fost reținută, deschisă, împiedicată să ajungă la destinatar ori că transmiterea acesteia a fost obstrucționată în mod nejustificat. Or, în speță, condamnata nu a individualizat în mod suficient scrisorile pretins neexpediate sau neremise, datele corespunzătoare, destinatarii și împrejurările concrete ale presupuselor încălcări, iar materialele cauzei nu confirmă existența unor asemenea acțiuni din partea administrațiilor penitenciare.

51. În consecință, Colegiul penal consideră că prima instanță a procedat corect atunci când a constatat lipsa unui suport probator suficient pentru admiterea acestui capăt de plângere, fără a aduce atingere dreptului condamnatei de a sesiza instanța competentă teritorial în cazul identificării unor încălcări concrete imputabile administrațiilor penitenciare respective.

52. *În ceea ce privește împrejurarea că o parte dintre pretențiile condamnatei au constituit anterior obiectul examinării judiciare*, Colegiul penal consideră necesar să sublinieze că autoritatea lucrului judecat reprezintă o garanție a securității raporturilor juridice și a stabilității hotărârilor judecătorești definitive. În acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, reflectată inclusiv în cauzele *Brumărescu c. României și Ryabykh c. Rusiei*, consacră principiul potrivit căruia o chestiune soluționată definitiv nu poate fi repusă în discuție în mod arbitrar, în lipsa unor circumstanțe care să justifice o asemenea intervenție. Prin urmare, în măsura în care anumite pretenții formulate de condamnata Irina TELIPAN au fost deja examinate prin hotărâri judecătorești definitive, iar prezenta plângere reproduce aceleași susțineri, referitoare la aceleași fapte și aceeași perioadă, fără invocarea unor împrejurări noi relevante, acestea nu pot determina reluarea nejustificată a examinării unor chestiuni deja soluționate.

53. Totuși, Colegiul penal menționează că autoritatea lucrului judecat nu poate fi interpretată în sensul excluderii examinării unor eventuale încălcări noi, produse ulterior pronunțării hotărârilor anterioare, ori a unor fapte distincte care nu au constituit obiectul controlului judiciar precedent. Astfel, în prezenta cauză, hotărârile judecătorești anterioare prezintă relevanță în măsura în care privesc aceleași pretenții și aceleași împrejurări factuale, fără a putea constitui, în mod automat, un impediment pentru examinarea unor eventuale încălcări ulterioare.

54. Din această perspectivă, Colegiul penal constată că prima instanță a avut în vedere caracterul repetitiv al unei părți dintre pretențiile condamnatei, verificând totodată materialele cauzei și constatând lipsa unor elemente noi care să justifice o soluție diferită.

55. În aceeași ordine de idei, Colegiul penal reține că, potrivit art. 448 Cod de procedură penală, instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în raport cu materialele dosarului și documentele noi prezentate. Prin urmare, controlul judiciar exercitat în prezenta procedură nu presupune reluarea formală a tuturor susținerilor condamnatei, ci verificarea dacă prima instanță a examinat în mod efectiv pretențiile deduse judecății, a stabilit circumstanțele relevante și a aplicat corect normele de drept incidente. Or, Colegiul penal constată că prima instanță a examinat fiecare dintre capetele principale ale plângerii, a solicitat și a apreciat informațiile prezentate de administrațiile penitenciare, a verificat înscrisurile și registrele relevante și a motivat concluzia privind lipsa unei încălcări dovedite a drepturilor condamnatei.

56. În același timp, Colegiul penal subliniază că obligația instanței de a motiva hotărârea nu presupune răspunsul detaliat la fiecare afirmație sau formulare utilizată de parte, ci examinarea argumentelor care sunt pertinente și determinante pentru soluționarea cauzei. În speță, motivarea primei instanțe permite identificarea raționamentului care a stat la baza soluției adoptate și a circumstanțelor de fapt și de drept care au determinat respingerea plângerii.

57. Raportând toate aceste considerente la motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că condamnata Irina TELIPAN nu a prezentat argumente și nici probe noi care să demonstreze că prima instanță ar fi interpretat eronat circumstanțele cauzei, ar fi omis examinarea unor pretenții determinante sau ar fi aplicat în mod necorespunzător normele legale incidente. Or, simplul dezacord al condamnatei cu soluția adoptată și reiterarea unor nemulțumiri deja examinate nu pot constitui, prin ele însele, temei pentru casarea încheierii contestate, în lipsa identificării unor erori de fapt sau de drept care să afecteze legalitatea și temeinicia acesteia.

58. În consecință, Colegiul penal ajunge la concluzia că prima instanță a examinat plângerea în limitele competenței sale, a apreciat în mod corespunzător materialele prezentate și a ajuns la o soluție care este susținută de circumstanțele cauzei și de dispozițiile legale aplicabile.

59. Pentru aceste motive, Colegiul penal constată că nu sunt întrunite temeiurile legale care ar justifica casarea încheierii contestate, iar recursul declarat de condamnata Irina TELIPAN urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a încheierii Judecătoriei Hâncești (sediul Central) din 16 octombrie 2025, în conformitate cu art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) Cod de procedură penală.

60. În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 4), art. 448, art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat recursul declarat de condamnata Irina TELIPAN împotriva încheierii Judecătoriei Hâncești (sediul Central) din 16 octombrie 2025 și se menține fără modificări încheierea atacată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător: **Igor CHIROȘCA**

Judecătorii: **Adrian CERBU**

Marcel POPESCU